

Debutanten

Min oäkting Paola som jag tidigare skrivit om har nu äntligen fått sitt välförtjänta erkännande.

Länge var det helt tyst kring hennes debut.

Jag kan bara ana hur svårt det måste ha varit att vänta.

Att varje dag logga in i datorn men nej.

Inte idag heller.

Förstadagsrecensioner tenderar att alltmer endast förbehållas de allra mest etablerade, det kommer ut mer titlar än någonsin tidigare och kulturredaktörer är också bara människor.

Men nu har debutanten Paola Russo äntligen fått en välförtjänt uppmärksamhet.

TIDNINGEN **Kulturen**

Förstasidan Kritik Litteratur Litteratur: Paola Gemma Francesca Russo, En säck full av Gud

SKRIVET AV BENNY HOLMBERG 2009-11-29 KL. 00:00

Litteratur: Paola Gemma Francesca Russo, En säck full av Gud

Kritik

"God morgon, rövare och banditer, Änglar och demoner!"

Paola Gemma Francesca Russo

En säck full av Gud

Bokförlaget Mormor

En säck full av Gud är något så ovanligt som en stor episk debut och detta med språklig bravur och euforisk berättarglädje som man inte är särskilt bortskämd med.

Paola Gemma Francesca Russo skriver in sig direkt bland de stora svenska berättarna och jag vill på en gång säga att denna författare kommer att ta stora kliv i berättarkonsten om hon håller vad denna debut lovar.

Jag måste erkänna att jag är tagen av att ha läst hennes bok. Det självklara anslaget, det galanta berättardrivet och den stadiga berättarrösten som inte darrar en sekund på varken på de språkliga stämbanden eller den berättartekniska manschetten och att man därtill lägger det breda episka anslaget där orden dansar om intriger och släktrationer som eldsflugor och brer ut en stor släkts historia och relationer i ett andravärldskrigets Italien med alla band och referenser till de

olika politiska rörelserna där fascister och anarkister av alla de slag figurerar.

Om man kunde säga att den skildrar en så svart tidsperiod med lust så kanske man skulle göra det.

Paola Russos berättande är fullt av liv, av känsla och av kamp.

Det är en levande skildring av en ond tid.

En överlevandeberättelse om en mörk epok.

Det svarta får djup av det vackra och höga.

Det öppnas också en andevärd som lyfter det realistiska upp i

fantasin sinnliga luftlager och skänker syrerik lätthet över

sidorna där det doftar och strider, står och gråter om denna

släkt som spänner över generationer och som innehåller hela

andravärldskrigets alla politiska motsättningar exponerade vid köksbord och i släkträffar.

Paola Gemma Francesca Russo har ställt upp ett

persongalleri där det i samma familj ryms anarkister, fascister, rojalister och för den delen också operaälskare, religiösa militärer, tungsinta klockmakare och politiskt ointresserade.

Det handlar om kriget, den tyska ockupationen av Rom och kapitulationen och allt annat som är ständigt närvarande bland släktmedlemmarna i varje familjeträff, måltid eller överhuvudtaget när de umgås.

Därutöver är Gud höggradigt närvarande liksom övrig andlighet...

Det är en släktkrönika över hennes egen familj som tar fart i början med paret Giuseppe och hans fru Camilla.

När kristdemokratiske politikern Aldo Moro mördas och dumpas av Röda Brigaderna i en bil 1978 avlider vid samma tid Camilla Bresciani.

Där går tråden bakåt till början av Camillas och hennes man Giuseppe's äktenskap där kriget 1943 och tyskarnas ockupation av Rom är i centrum.

Giuseppe steg upp och satte alltid på Aidas triumfmarsch av Verdi för att vakna.

Det gick att vakna till Verdi, däremot fick Puccini inte spelas före solnedgången och La bohém aldrig vid uppsluppna tillfällen.

Giuseppe Brescanis underbara mottagande av den nya dagen varje morgon spritt språngande naken i sovrummets fönster är minnesvärt:

God morgon, rövare och banditer, Änglar och Démoner!,

Vik undan, en ny dag har grytt !

Benny Holmberg

[Förstasidan](#) › [Kritik](#) › [Litteratur](#) › litteratur: Paola Gemma
Francesca Russo "En säck full av Gud"

SKRIVET AV STEFAN HAMMARÉN 2010-05-23 KL. 00:00

Litteratur: Paola Gemma Francesca Russo. En säck full av Gud
[Kritik](#)

En fängslande roman av Paola Russo

Paola Russo

Paola Gemma Francesca Russo

En säck full av Gud

Mormor

Goddag.

För länge sedan, när den sexperimentella och anskrämliga litteraturen hade sin kattguldålder tillfälligtvis åter en gång, när berättelsen var helt out för en stund, förkunnade min vän och litteraturvetaren Maxim Grigoriev att finns för gemene man, läsaren i allmänhet ingen som helst bra orsak för eller intresse av att läsa debutanter, att varför skulle någon om inte av något slags tvingat skäl stapla mer på nattduksbordet alls, då förstod jag inte honom fastän insåg hans nykterhet som alltid kontrar hans mer lastgamla sida för litteraturbedrifter, jag var själv förväntansfull lyxdebutant dåtida och tyckte det är självklart att debutanter skall åtnjuta läsvärde, vara högst älskade, högåtnjuta mänsklighetens passus och

jag läste näst enbart debutanter på den tiden, och läst många senare också, numera nästan aldrig någon (fastän förra året David Uppgrens fantastiska Ljusrepubliken) och förstår Grigorievs tanke till fullo, debutanter har nästan aldrig läsvärdighet utgöra.

Denna gång har vi ändå fel i detta, **boken jag recenserar här är en berättelse med läsvärde i själva berättelsens anspråk på en släktsaga, eller nog "saga" ger fel substansvärde, men om sin massiva värld som en buddenbrooksbook.**

Paola Russo har ett absolut medryck i denna fängslande berättelse sin, om hennes egen släkt anförvantrigt så det förslår (och gör således debutantåkomma att skriva om det som finns serverat på en närmare än ögonlocket på sig själv), men **hon har två saker på sin sida för att uttryckligen lyckas, en enorm stor färgrik släkt tillbaka i tiden som överträffar sagan och romanstoff som så, på personerna så rika i sina uttryck att måla, och finns trovärdigt många nödvändiga ingredienser för att det skall dessutom fungera (för henne) i drama och oppskakelseffekten, mot**

bakgrunden av en historisk agenda i själva 1900-svarets Italien, en släkt som härbärgerar mer än sig själv, speglar av en por i själva Italien, ett mikrokosmos av tjurighet och storhet, även sårbarhet om sig själva, i kram och undergång, och oppgång fall svek och mest kärlek och trohet, etc, aspekternas omhuldade maka, och detaljerna hon aldrig förbiser för att skriva stort och trovärdigt, hur de omsluts och divergeras i allt sitt egna drama och hur världen pockar sin föränderlighet å dem dess.

Det andra, som gör det än mer fängslande om denna Russo, att lyckas, fick höra att hon skrivit denna tjocka täta roman, så full av detaljer och intryck, på ett fåtal veckor, hisnande det, de ock gör att jag vågar förklara henne för gudabenådad (ett uttryck jag iofsej inte nånsin förstår i kritikersammanhang och ingen som någonsin förklarar mig vara det därtill), men så är hon också en allra fängslande person i sig, en injektion av förmåga, med magiska ögon därtill.

Hon har gjort det debutanter inte gör, hantverket, det stora författare skriver och berättar ihop, där började hon.

Och jag hoppas hon lite har ljugit sin släkthistoria, för då vittnar det än mer om den författade begåvningen, ändå fantastiskt, hur hon ens kunnat få all den substans att leva in om de äldre hon mest hört om, bara delvis kunnat träffa.

Nu har jag stora förväntningar på henne, för denna bok fångslade mig högst mycket.

Jag skulle vilja skriva min släktberättelse som hon kan.

Stefan Hammarén